

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SONETTER. -

Citation: Aarestrup, Emil: "SONETTER. -", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare01val-shoot-workid69641.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SONETTER. -

I Hjertets Dyb sig dunkle Toner rørte,
En sælsom Drøm den vilde Attraae stilled:
Som svæved lyst i Skye et Helgenbilled,
Skjønndt Nattens Mulm og Taager det omslørte.

Men Morgenen sit Rosenlys fremførte
Og speilte sig i Taaren, som nedtrilled;
Da saae jeg Dig, forklaret var hiint Billed,
Og Engle i Dit Bryst jeg sjunge hørte.

I Dig var Gangen til min Hjemstavn funden
Og alt mit Liv saa saligsødt henrunden,
Til Dine Smil var - ak! - min Himmel bunden.

Tør jeg da nu den lette Sangens Vinge
Om Fredens gudindviede Celle svinge,
Og dig min dunkle Elskovsrose bringe?

Ei hvo jeg er kan jeg Dig rede gjøre,
Det Gaaden er hvorpaa jeg længst har grundet;
Dog aldrig end er dens Betydning fundet,
Den fattes ene af den Elsktes Øre.

144

Med kjerllig Sind maa Du paa Sangen høre,
En ædlere Natur har Krandsen bundet;
Hilsen og Afskeed venlig sammenbundet,
At Farvetonen maatte' Hjertet røre.

Og har en Engel, med sin lyse Kjæde,
Alt fængslet Dig paa Livets Ætherbølge,
Jeg tømmer Smertens Kalk med salig Glæde!

I Natten skal mig Phantasia følge
Og blegen Kind i Sørgefloret dølge,
Ved Maanens Lys vi under Pilen græde.

Men straf ei grumt den stille Alf i Skoven,
Fordi den skjult, halv ængstlig, halv forvoven,
Nedkasted Dig sin dunkle Blomst i Skjødet -
Ak, alt for haardt den for sin Daad da bødet!

Fro sidder den i Træets Top foroven,
Og kysser Himlen, speiler sig i Voven;
Et Blik fra Dig, som fyldt med Vrede gløded,
Dybtsaarende dens ømme Fryd borthøded.

Beklag det arme, haabedragne Hjerte,
145 Hvis ei det har din Agt, Dit Venskab vundet,
Da for Dit Blik mig Nattens Skygger dølge.

Men Helgenskin omkrandse vil min Smerte,
Til Pilgrimsaanden har sin Himmel fundet
Og Dig forklaret evig tør ombølge -